ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭ ਦੂ ਵਡੇ ਭਾਗ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੇ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਸਿਖ ਪੜਤਿਆ

ਮੈਂ ਸਿਖ ਕਿਉਂ ਹਾਂ ?

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਿਸ਼ਨ ਲੜੀ

ਦੇ

ਟ੍ਰੈਕਟ ਨੰ: ੨ ਦੀ ਪੰਜਵੀਂ ਐਡੀਸ਼ਨ

ਭੇਟਾ 15 ਪੈਸੇ

ਮੈਂ ਸਿਖ ਕਿਉਂ ਹਾਂ ?

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਮਤਲਬ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਲਈ ਬਹੁਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਮਨਾਉਂਣੇ ਜਾਂ ਪੂਜਣੇ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ, ਬਲਕਿ ਮੇਰੀ ਜਿਹੜੀ ਵੀ ਗੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਇਕੋ ਰੱਬ ਪਾਸ ਕਹਿ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਓਹ ਰੱਬ ਜਿਥੇ ਵੀ ਮੈਂ ਹੋਵਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਰੱਬ ਦਾ ਸਾਨੀ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਡਰਦਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਰਭੈ ਰੱਬ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਭੀ ਸਾਰੇ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਤਰਸਵਾਨ ਤੇ ਦਯਾਵਾਨ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਉਸ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਬਖ਼ਸ਼ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਸਮਰਥ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਜਦੋਂ ਭੀ ਉਸ ਦੀ ਓਟ ਤਕਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਛੂਹਣ ਦਾ ਹੀਆ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ। ਇਕ ਹੋਰ ਵਡਿਆਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਦਦ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਰਹੁ ਰੀਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ। ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਉਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇਹੋ ਜੇਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰਤਖ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਿਸੇ ਥਾਉਂ, ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਕਿਸੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਧਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਲੈਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਤੇ ਸਾਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਲੈਣ

ਲਈ ਬੂਹੇ ਬੂਹੇ ਨਹੀਂ ਭਟਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ! ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸੂਝ ਇਕੋ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸ਼ਾਹੀ ਚਸ਼ਮਾਂ ਹੈ ਜਿਥੋਂ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਨਿਕਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪਰਤੱਖ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਲੋਕ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਠੀਕ ਠੀਕ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਚ ਜੀਵਨ ਦੇ ਉਹ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਮਨੁੱਖੀ ਜ਼ਿਦਗੀ ਅੰਦਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਖੇੜਾ ਤੇ ਸੁਹੱਪਣ ਲੈ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਆਸਰੇ ਮੈਨੂੰ ਭਿਆਨਕ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੋਂਹਦਾ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਨਿੱਜੀ, ਸਮਾਜਿਕ, ਵਿਵਹਾਰਿਕ ਤੇ ਪਰਮਾਰਥਿਕ, ਅੰਤਰ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਮੁਖੀ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੇ ਚਾਨਣਾ ਪਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਗ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਉਡਾਰੀਆਂ ਲਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਅਥਾਹ ਡੂੰਘੇ ਸਾਗਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਢੂੰਡ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਰਗਾਹੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਅੰਦਰ ਪੁੱਜਿਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਦੀਆਂ ਸੂਖਮ ਤੋਂ ਸੂਖਮ ਤਰਬਾਂ ਨੂੰ ਹਲੂਣਾ ਦੇਂਦਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਥੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਝੂਠ ਅਤੇ ਸਿਧੇ ਪੁਠੇ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਧੇ ਰਾਹ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਮੈਨੂੰ ਇਕੱਲ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਪੋਂਹਦੀ। ਇਸ ਦੀ ਅਕਹਿ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਰਸਭਿੰਨਾ ਨਾਦ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਮਿਲਦੀ ਦੈਵੀ ਖੁਰਾਕ ਮੇਰੀ ਤਰਸਦੀ ਤੇ ਭਟਕਦੀ ਆਤਮਾਂ ਨੂੰ ਸਦੀਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਖਸ਼ਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ, ਸਮੁੱਚੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਨਾਲ ਇਕ ਮਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਸੇ ਪਾਵਨ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵਸਦੇ ਨੂਰ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖੀ ਤੋਂ ਲਾਂਭੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦਿੰਦਾ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਕਦੀ ਵੀ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਖਾਈ

ਦੇਵੇ ਭਾਵੇਂ ਨਾ, ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਉਹ ਮਹਾਨ ਯੋਧਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਦਲੇਰੀ ਅਤੇ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਦੀ ਹੋਰ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ । ਉਹ ਪਾਵਨਾ ਵਿਚੋਂ ਪਾਵਨ ਆਤਮਾਂ, ਮਿਹਰਾਂ ਤੇ ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਈ ਗੁਰੂ ਹੈ । ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਭੀ ਕੋਈ ਸਿਖ ਅੰਤਰ ਆਤਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਮਹਾਨ ਜੋਤਿ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰਦਾ ਅਤੇ ਓਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਜਾਚਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਬਹੁੜੀ ਕਰਦਾ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਵਾਜਦਾ ਹੈ । ਜਦੋਂ ਕਦੀ ਮੈਂ ਅੱਤਿ ਮਾਯੂਸ ਹੋਵਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁੜਦਾ ਨਾ ਦਿਸੇ, ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਤ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਤੇ ਖਤਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਚੌਹਵਾਂ ਪਾਸਿਓਂ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਘੇਰਿਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਬਲਵਾਨ ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਜੋਤ ਦਾ ਇਕ ਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਧਿਆਨ ਧਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਉਹ ਉਥੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਕੀ ਇਤਨੀ ਗੱਲ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖ ਰਖਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ?

ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨ ਹੁਕਮ ਦਿਤੇ ਹਨ । ਸੇਵਾ ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ : ਦੀਨ ਤੇ ਦੁਖੀ ਦੀ ਸੇਵਾ, ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਿਮਰਨ, ਸਚਾਈ ਧਰਮ ਤੇ ਇਨਸਾਫ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਹਿਤ ਕੁਰਬਾਨੀ । ਇਹੋ ਹੀ ਮਨੁੱਖੀ ਉਚਤਾ ਦੇ ਸਿਖਰ ਦੇ ਗੁਣ ਹਨ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਬਣਨ ਦੇ ਯਤਨ ਲਈ ਹੀ ਮੈ ਸਿਖ ਹਾਂ ।

ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਕੌਮ ਇਕ ਸੂਰਮਿਆਂ ਤੇ ਬਹਾਦਰਾਂ ਦੀ ਕੌਮ ਹੈ । ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਪਜਸ ਵਾਲੇ ਜੀਵਨ ਨਾਲੋਂ ਮਰਦਾਂ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ । ਭਲੇ ਤੇ ਨੇਕੀ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਆਈ ਮੌਤ ਤਥਾ ਸ਼ਹੀਦੀ ਤੇ ਇਹ ਫੁੱਲੇ ਨਹੀਂ ਸਮਾਉਂਦੇ । ਇਹ ਸ਼ਹੀਦੀ ਨੂੰ ਰੱਬੀ ਰਹਿਮਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾਂ ਅਰਦਾਸ ਅੰਦਰ ਸਵਰ ਸ਼ਾਮ ਅਣਗਿਣਤ

ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਹੀਦੀ ਸਪਿਰਿਟ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯਾਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਿਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਚਿਤਾਵਣੀ ਦੇਂਦੀ ਹੈ। ਕਾਇਰ ਦੀ ਮੌਤ ਮਰਨ ਨੂੰ ਉਹ ਬਜਰ ਪਾਪ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਅੰਦਰ ਆਈ ਮੌਤ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸੁਫਲ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਕਦੀ ਕੰਡ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ। ਇਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੰਗਜੂ ਹੋਣ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਕਿ ਇਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਅੰਦਰ ਉੱਘਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਨ੍ਹ ਦੀ ਅਜੇਹੀ ਸਪਿਰਿਟ ਦਾ ਸਦਕਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਖ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ।

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਸਿਖ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਆਬੇ-ਹਯਾਤ-ਅਰਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਿਆਈ, ਫੌਲਾਦ ਵਰਗੀ ਕਰੜਾਈ, ਪਾਣੀ ਜੇਹੀ ਨਿਰਮਲਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਦ ਜੇਸੀ ਮਿਠਾਸ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਉਤਮ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਉਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਪਿਰਿਟ ਜਾਗ ਪਈ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਵਰਗਾ ਦਿਸਣ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦੇ ਲੰਬੇ ਕੇਸ ਅਤੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਦਾਹੜੀ ਮੈਨੂੰ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਮਸੀਹ, ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਬਾਲਮੀਕ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹੋਰ ਅਨੇਕ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਦੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਇਹੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਇਹ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਹਥ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਫੜਾ ਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੀਨਾ ਤੇ ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਰਖਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਬਲਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਬੇਹੁਰਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦਿੰਦੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੇਸ਼ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣਾ ਤੋਂ ਬਚਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਹ! ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਕਿਤਨੀ ਅਦੁੱਤੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਖਾਤਰ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹਾਂ।

ਕਿਉ ਕਿ ਸਿਖੀ ਕਮਾਉਣੀ ਅਤਿ ਸੌਖੀ ਹੈ: ਇਸ ਵਿਚ ਨਾ ਰਸਮਾਂ

ਰੀਤਾਂ ਦੀਆਂ ਗੁੰਝਲਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਂ ਹਠ ਜੋਗ, ਕਿਰਿਆ ਕਰਮ ਦੀਆਂ ਭੁੱਲ ਭੁਲਈਆਂ, ਨਾ ਤਿਆਗ ਹੈ, ਨਾ ਬਨਵਾਸ, ਨਾ ਨਰਕ ਦੇ ਡਰਾਵੇ ਤੇ ਨਾ ਸਵਰਗ ਦੀਆਂ ਖਿੱਚਾਂ । ਮੈਨੂੰ ਸੰਖ ਪੂਰਨ ਜਾਂ ਟਲ ਖੜਕਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਦੇਵੀ ਦਵਤੇ ਤੇ ਪਿਤਰ ਪੂਜਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੇ ਨਾ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਅਵਸ਼ਕਤਾ । ਮੈਂ ਲਬੇ ਕਸ ਤੇ ਦਾਹੜੀ ਉਵੇਂ ਹੀ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਵਲੋਂ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਨਿਤ ਦੀ ਸਫਾਈ ਲਈ ਇਕ ਕੰਘਾ ਰਖਦਾ ਹਾਂ, ਭਾਰਤੀ ਸਭਿਅਤਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਭੱਯ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲਈ ਮੈਂ ਲੱਕ ਦੁਆਲੇ ਕਛਹਿਰਾ ਪਹਿਨਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਚਾਣਚਕ ਪਏ ਦੁਸ਼ਮਣ ਤੋਂ ਬਚਾਓ ਹਿਤ ਕਿਰਪਾਨ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅੰਗ ਸੰਗ ਰਖਦਾ ਹਾਂ । ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਦਾ ਲੋਹੇ ਦਾ ਕੜਾ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਵਕਤ ਇਹ ਚਿਤਾਉਣੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਦੀ Descipline) ਅੰਦਰ ਹਾਂ । ਮੇਰਾ ਖਾਣ ਪੀਣ ਪਹਿਨਣ ਪਚਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਭੋਗ ਕੇਵਲ ਸਰੀਰਕ ਲੋੜ ਪੂਰਨ ਲਈ ਹਨ । ਜਿਸ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਖਾਣ ਪੀਣ ਜਾਂ ਭੋਗਣ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾਂ ਗੰਦੀ ਤੇ ਸੰਰੀਰ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਦਾਰਥ ਮੇਰੇ ਲਈ ਵਰਜਿਤ ਹਨ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਪਰਖ ਲਈ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਰੋਏ ਸਰੀਰ ਅੰਦਰ ਨਰੋਈ ਆਤਮਾਂ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਕੋ ਹੀ ਸਾਦਾ ਤੇ ਸੌਖਾ ਅਸੂਲ ਹੈ । ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਏਡੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਇਤਨੀ ਸਾਦਗੀ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖ ਰੱਖਣ ਲਈ ਵਡੀਆਂ ਖਿੱਚਾਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹਾਂ ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਮੰਦਰਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਵਣਾਂ ਕੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ । ਮੇਰੇ ਧਰਮ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਥਾਂ ਮੇਰਾ ਨਿਤ ਦਾ ਜੀਵਨ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਇਹ ਹਲ ਦੀ ਜੰਘੀ ਪਿਛ ਹੈ ਜਾਂ ਸੜਕ ਦੇ ਕੰਢੇ, ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਅੰਦਰ ਹੈ ਜਾਂ ਦਫਤਰ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ । ਮੇਰੇ ਲਈ ਸਿਖ ਰਹਿਣਾ ਅਵੱਸ਼ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਘਰ ਹੋਵਾਂ ਜਾਂ ਬਾਹਰ, ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਵਿਚਰਦਾ ਹੋਵਾਂ ਜਾਂ ਮੈਦਾਨ ਜੰਗ ਅੰਦਰ । ਮੇਰੇ ਫੁਰਨਿਆਂ, ਮੇਰੇ

ਖਿਆਲਾਂ, ਮੇਰੇ ਬੋਲ ਚਾਲ, ਮੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਤੇ ਵਿਹਾਰਾਂ, ਮੇਰੇ ਲੈਣ ਦੇਣ, ਮੇਰੇ ਸੰਸਾਰ, ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚੋਂ ਮੇਰੀ ਸਿਖੀ ਝਲਕ ਰਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਮੇਰੀ ਸਿਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰੀ ਸਿਖੀ ਇਨਸਾਨੀਅਤ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਚਾਰਨ ਜੋਗ ਦਰਸ਼ਨ ਅਥਵਾ ਫਿਲਾਸਫੀ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਸਿਖੀ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਪਾਠ ਪੂਜਾ, ਕੋਈ ਰਹੁ ਰੀਤ ਉਨਾ ਚਿਰ ਸਫਲ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਤਕ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਮਾਇਆ ਨਹੀਂ, ਇਥੇ ਅਮਲ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ, ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ-ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹਾਂ ਉਜਿਹਾ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿਸਾਂ, ਐਸਾ ਨਾ ਦਿਸਾਂ, ਜੈਸਾ ਮੈਂ ਹਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੇਰੀ ਸਿਖੀ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵਿਖਾਵਾ ਕੋਈ ਫਰੇਬ, ਧੋਖਾ ਜਾ ਪਾਖੰਡ ਰਵਾ ਨਹੀਂ। ਇਸੇ ਲਈ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹਾਂ।

ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਨਾਹ ਬਖਸ਼ਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਭਾਈ, ਪੰਡਤ, ਪਾਦਰੀ ਤਥਾ ਮੌਲਵੀ ਪਾਸ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਹਾ। ਮੈਂ ਇਕ ਇਕੱਲਾ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਆਪਣੇ ਗੁਨਾਹਾਂ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਰੱਬ ਪਾਸੋਂ ਮੰਗ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਮਰੀ ਆਪਣੀ ਕੀਤੀ ਅਰਦਾਸ ਨੂੰ ਸੁਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਉਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰਨ ਭਰੋਸਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਤੇ ਮਿਲਕੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜਸ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਵਿਚ ਇਤਨੇ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪੋ ਵਿਚ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਇਕ ਮਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਹਥ ਜੋੜ ਗੁਰੂ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਪਣੇ ਗੁਨਹਾਂ ਬਖਸ਼ਾਉਣ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਯਾਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਥੋਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਵਾਏ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗੇ ਲਗਦੇ ਹੋਣ। ਫੇਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ ਤੇ ਮੇਹਰਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ, ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ, ਸਰਬਤ ਦਾ ਭਲਾ ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਉਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਸਰਬ ਮਨੁਖਤਾ ਦੇ ਸਾਂਝੀਵਾਲ ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਤਿ ਗਰੀਬੀ ਤੇ ਸਨਿਮਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਨਾ ਤੇ ਡਿਗ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ 'ਪਾਤਸ਼ਾਹ ! ਦੁਸ਼ਮਣ ਸੱਜਣ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰੀਂ' । ਕਿੰਨੀ ਵਿਸਮਾਦ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ! ਇਸ ਅਰਦਾਸ ਸਦਕਾ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹਾਂ ।

ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਖੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਜ਼ਾਤ ਪਾਤ ਦੇ ਉਚੇ ਨੀਵੇਂ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੰਗ ਰੂਪ, ਕੌਮ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ । ਇਸ ਦੇ ਦਰ- ਵਾਜ਼ੇ ਕਾਲੇ ਗੋਰੇ, ਪਛਮੀ ਪੂਰਬੀ ਤੇ ਨੀਗਰੋ ਜਾਂ ਅਮਰੀਕਨ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਸਮਾਨ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹਨ, ਨਾਂ ਸਿਖੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਛੂਤ ਹੋਣਾ ਮੰਨਦੀ ਹੈ । ਇਹ ਖੁਲ੍ਹੇ ਲੰਗਰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਅਪਣਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਬਲ- ਕਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਲੰਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਰਸਦ ਪਾਣੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰੋਂ ਆਵੇ, ਇਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ । ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਸੇਵਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਆਪਣੇ ਹਥੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਇਹੋ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਲੰਗਰਾਂ ਵਿਚ ਗਰੀਬ ਅਮੀਰ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆਂ ਤਕ ਜੂਠੇ ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜਣ ਤੋਂ ਭੀ ਸੰਕਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਫਖਰ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਗਰ ਵਿਚ ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਰੋਟੀ ਖੁਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਾਣਾਂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮੰਗਤਾ, ਬਰਾਹਮਣ ਹੋਵੇ ਜਾ ਸੂਦਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦੁਐਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਲਿਹਾਜ ਨਹੀਂ । ਹੋਰ ਲੋ : ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਏਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸਰੋਵਰ ਹੈ । ਇਕ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਭੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਬਾਉਲੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੇ ਆਪ ਬਣਵਾਏ ਸਨ । ਇਨਾਂ ਵਿਚ ਨਹਾਉਣ ਦੀ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖੁਲ੍ਹ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਜ਼ਾਤ ਰੰਗ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ! ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਰ- ਦਾਸ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਗਾਉਣ ਜਾਂ ਸੁਨਣ ਲਈ ਇ- ਕਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ , ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਡੇ ਜਾਂ ਛੋਟੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਥਾਉਂ ਮੁਕਰਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਇਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ

ਰਲ ਬੈਠਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਰੋਕ ਹੈ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਤਥਾ ਰੱਬ ਨੂੰ ਸਭ ਦਾ ਸਾਝਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਝੇ ਲੰਗਰ, ਸਾਂਝੇ ਸਰੋਵਰ, ਸਾਝੀ ਅਰਦਾਸ, ਸਾਝਾ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਇਕ ਸਾਝਾ ਰੱਬ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਸਾਝ ਦੀਆ ਵੱਡੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆ ਹਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਨਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਈਚਾਰਕ ਸਾਂਝ ਉਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦ੍ਰਿੜਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਪੰਗਤ ਵੇਖਣ ਯੋਗ ਦਰਿਸ਼ ਹਨ ਇਹ ਇਨਾਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਨਤਾ ਦੇ ਅਸੂਲ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਸਿਖੀ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਧਰਮ ਹੈ ਜੋ ਰੱਬ ਦਾ ਇਕ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਸਾਝੀਵਾਲਤਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਰੱਬ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਇਸ ਦੇ ਮੁਖ ਅਸੂਲ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਰੱਬ ਪਾਸੋਂ ਵਿਛੜ ਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿਚ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਨਾਲ ਇਕ ਮਿਕ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਮੇਲ ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਇਕੋ ਪਿਆਰ ਹੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਨਰਮ ਤੇ ਨਿਆ ਕਰਦੀ ਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਭਾਵਨਾ ਉਪਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਵੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਗ ਕੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਆਪਣੇ ਨਿਤ ਦੇ ਵਿਹਾਰਕਾਰ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਪੂਰਨ ਸਚਾਈ ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਨਿਭਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਸੇਵਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਧਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਇਨਸਾਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੇ ਸੁਚਾ ਆਦਰਸ਼ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਗ੍ਰਹਿਣੀ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮੇਰੀ ਸਦੀਵਕਾਲ ਇਕੋ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਿਖ ਬਣਿਆ ਰਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਹੋਣ ਦਾ ਮਾਨ ਬਖਸ਼ਿਆ, ਤਾਂ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਉਂ ਬੋਲੇ:

'ਪੁੱਤਰ, ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਓਹੋ ਕੁਝ ਦਸਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਛਿਪਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਖਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਗੱਲ ਕਰਾਂਗਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ ਸ਼ੰਕਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਅਨਿੰਨ ਸੇਵਕ ਤੇ ਦਾਸ ਹਾਂ, ਸਰਬ ਸਮਰੱਥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਉਹ ਆਪ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਸ ਜੇਹਾ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਨਾ ਕਦੀ ਹਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਕਹਿ ਕੇ ਨਿਵਾਜਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਏਥੇ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਜਿਨਾ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਮੇਰੇ ਜ਼ਿਮੇਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਭੀ ਭਰੋਸਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਜਾ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਮਰੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਧਰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚੁਰ ਕਰਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵਾਂ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪੁੱਟਾਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਜਾਂ ਰਾਮ ਰਹੀਮ ਦੀ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਤਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਾਸਾਨੀ ਤਾਕਤ ਦੀ ਵਾਹਿਦ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸ੍ਰੀ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰੇ ਹਥ ਫੜਾਈ ਹੈ। ਇਹੋ ਮੇਰੀ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦੇ ਦਮਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਅਨਾਥਾਂ ਅਤੇ ਅਬਲਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਬਨਣਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜਿਤ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਫੌਜ ਖੜੀ ਕਰਾਂ ਜਿਸ ਦਾ ਇਕ ਇਕ ਸੂਰਬੀਰ ਸਵਾ ਸਵਾ ਲਖ ਤੇ ਭਾਰੂ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਇਹ ਸੈਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਖੜੀ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੀਚ ਸੂਦਰ ਅਤੇ ਕੀਰੇ ਕਾਰੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਚੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਘੁਮੰਡ ਟੁਟੇ।

'ਇਨਹੀ ਸੇ ਰਾਜੇ ਉਪਜਾਊਂ
ਰਾਜ ਕਰਨ ਕੀ ਨੀਤ ਸਿਖਾਊਂ
ਇਨਹੀ ਕੋ ਸਰਦਾਰ ਬਣਾਊਂ
ਤਬੈ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਕਹਾਊਂ

ਮੇਰੀ ਗਰੀਬ ਸੈਣਾ ਧਰਮ ਦੇ ਦੋਖੀਆਂ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਪੁਟੇਗੀ, ਮੇਰੀਆਂ ਚਿੜੀਆਂ ਜ਼ੁਲਮੀ ਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਣਗੀਆ ਮੈਂ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇਹੀ ਵਰਦੀ ਪਹਿਨਾਵਾਂਗਾ ਜੋ ਕਦੀ ਉਤਾਰੀ ਨਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਰੂਪ ਅਤੇ ਅਰਜਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਮੈਂ ਇੱਜੜ ਦੀਆਂ ਭੇਡਾਂ ਵਧਾਉਣ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਮੈਂ ਬੱਬਰ ਸ਼ੇਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਸਿੱਖ ਸ਼ਸਤਰ ਧਾਰੀ ਜੋਧੇ ਹੋਣਗੇ, ਇਹ ਸ਼ਸਤਰ ਦਾ ਵਿਸਾਹ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਸ਼ਸਤਰ ਨੂੰ ਜਬਰ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਣਗੇ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਸਿਪਾਹੀ ਹਨ।

ਮੇਰਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਭ ਕਿਸੇ ਲਈ ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਆਉ, ਮੇਰੀ ਸੈਣਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਜੋ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਸਾਥ ਦਿਉ।

ਯਾਦ ਰਖੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਦੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਅੰਦਰਲੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਵੇ। ਬਹਾਦਰ ਹੋਵੋ ਪਰ ਵਿਖਾਵੇ ਦੇ ਨਹੀਂ, ਵਿਖਾਵਾ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਧੁੰਧਲਾ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਗਰੀਬ ਸੁਭਾਅ ਹੋਵੋ, ਪਰ ਬੇਅਣਖੇ ਨਹੀਂ, ਅਣਖ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਬੇਅਣਖੇ ਹੋਣਾ ਮੌਤ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਖੁਲ੍ਹੇ ਵਿਚਰੋ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਚਿੱਟੀ ਚਾਦਰ ਨੂੰ ਦਾਗ ਨਾ ਲਗੇ, ਨਾ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਕੋਈ ਉਂਗਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਪਰ ਤਰਸ ਕਰੋ, ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਪਰ ਤਰਸ ਕਰੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰੋ, ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਸਵੇਰ ਦੀ ਲੋਅ ਲੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਲੇ ਜਾਗ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅੰਦਰ ਟਿਕ ਜਾਉ, ਉਪ੍ਰੰਤ ਉਸ ਦਿਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਿਥੇ ਪਰੋਗਰਾਮ ਵਿਚ ਸ਼ੁਧ ਤੇ ਆਸ਼ਾ ਭਰਪੂਰ ਹਿਰਦੇ ਨਾਲ ਜੁਟ ਜਾਉ। ਸੇਵਾ ਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ ਵਿਚਰੋ। ਹਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਤੇ ਸਚ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣਾ ਧਨ ਧਾਮ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸੁਖ, ਬਲਕਿ ਲੋੜ

ਪਵੇ ਤਾਂ ਅਪਣਾ ਆਪ ਭੀ ਸਚ ਉਪਰੋਂ ਨਿਛਾਵਰ ਕਰ ਦਿਉ ।

ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕੇ ਵਿਚਰੋ । ਚੇਤੇ ਰਖੋ ਕਿ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਅਪਣੀ ਜ਼ਾਤ ਵਿਚ ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ । ਸੁਚੇ ਆਚਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵੋ, ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਧੀ ਭੈਣ ਵਾਲਾ ਸਾਤਕਾਰ ਦਿਓ ।

ਨਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰੋ, ਤੰਬਾਕੂ ਪੀਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡੀ ਬਿੱਦਤ ਹੈ ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੰਘ (ਸ਼ੇਰ) ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਕਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਾ ਵਿਖਾਉ, ਗੀਦੀਆਂ ਲਈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਗੀਦੀ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਾ ਬਣੋ, ਵੈਰੀ ਨੂੰ ਕੰਡ ਕਦੀ ਨਾ ਵਿਖਾਓ ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਦੇ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜੋ ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਮਲ ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਮਨ ਬਚਨ ਤੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੋ ।

ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਕਰਮ ਹੈ ਜਾਗਤ ਜੋਤਿ ਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਧਿਆਨ ਧਰਨਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਨਾ ਧਰਨਾ, ਜਾਗਤ ਜੋਤਿ ਉਪਰ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖਦੇ ਹੋਏ ਗੋਰ ਮੜ੍ਹੀ ਮਟ, ਨੂੰ ਭੁਲ ਕੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਾ, ਨਾ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਤੀਰਥਾਂ ਉਪਰ ਕੀਤੇ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਦਇਆ ਤਪੁ ਉਪਰ ਭਰੋਸਾ ਰਖਣਾ, ਪ੍ਰਤੀਤ ਕੇਵਲ ਇਕ ਅਕਾਲ ਦੀ ਰਖਣੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰਨ ਜੋਤਿ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ । ਐਸੇ ਖਾਲਸੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭਿੰਨ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਔਰ ਖਾਲਸਾ ਸਾਗਰ ਤੇ ਬੂੰਦ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਇਕ ਮਿਕ ਹੋਵਾਂਗੇ ।

'ਓਤ ਪੋਤ ਸਾਗਰ ਬੂੰਦੇਰੋ'

ਐਸਾ ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੇ ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਤਿਨ ਕਾਲ ਜੈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀ ਖਾਲਸਾ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫਤਿਹ ਤੁਹਾਡੇ ਪੈਰ ਚੁੰਮੇਗੀ ।

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਕਾਲ ਉਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਬਖਸ਼ੇ ਸ਼ਸਤਰ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ

ਉਤੇ ਪੂਰਨ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ।

'ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਰਛਾ ਹਮ ਨੈ
ਸਰਬ ਲੋਹ ਕੀ ਰਛਿਆ ਹਮ ਨੈ
ਸਰਬ ਕਾਲ ਜੀ ਦੀ ਰਛਿਆ ਹਮ ਨੈ
ਸਰਬ ਲੋਹ ਜੀ ਦੀ ਸਦਾ ਰਛਿਆ ਹਮ ਨੈ'

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਸਰਬ ਲੋਹ ਦੇ ਦੋਧਾਰੇ ਖੰਡੇ ਦੀ ਨੋਕ ਅਤੇ ਬਾਟੇ ਦੀ ਰਗੜ ਅਤੇ ਅਕਾਲੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਮਿਠੀ ਸਰੋਦ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਪੀਤਾ ਇਕ ਇਕ ਘੁਟ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਮਰ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਇਕੱਲੇ ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਸਵਾ ਸਵਾ ਲਖ ਨਾਲ ਲੋਹਾ ਲੈਣ ਦੀ ਫੌਲਾਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਖਸ਼ਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕੇਵਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਾਏ ਭਿੰਨ ਭੇਦ ਮਿਟਾ ਕੇ ਕੇਵਲ ਅਕਾਲ ਦੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਉਂਪ ਦਿਤਾ ਹੈ ।

ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਖੰਡੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕੋ, ਆਪੋ ਵਿਚਲੇ ਭਿੰਨ ਭੇਦ ਮਿਟਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਫਿਰ 'ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਜਨਮੇ ਗਵਨ ਮਿਟਾਇਆ', ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਖਾਲਸਾ ਹੋਵੋਗੇ ਐਸਾ :

'ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਕੀ ਜਾਨ
ਖਾਲਸਾ ਮੇਰੋ ਪਿੰਡ ਅਰ ਪ੍ਰਾਨ'

ਐਸਾ 'ਖਾਲਸਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ' । ਮੈਂ ਐਸੇ ਖਾਲਸੇ ਪਾਸੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਦਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਖਾਲਸਾ ਸਜਿਆ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਹਾਂ, ਖਾਲਸਾ ਮੇਰਾ ਹੈ ।

'ਹਮ ਓਇ ਮਿਲਿ ਹੋਇ ਇਕ ਰੰਗਾ'

ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਪੰਜ ਇਕਠੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਉਥੇ ਮੈਂ ਹੋਵਾਂਗਾ, ਉਥੇ ਖਾਲਸਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੀਪਕ ਤੋਂ ਦੀਪਕ ਜਗਾਉਣ ਵਾਂਗ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਖਾਲਸਾ ਕਰ ਲੈਣ ਦੀ ਸਮਰਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ।'

ਇਹ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੇ ਇਸੇ ਦਿਤੇ ਭਰੋਸੇ ਸਦਕਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹਾਂ ।